

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Szerkesztőség:
Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Kéziratok nem adának vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft
Hirdetéseket
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.
Egyes szám ára 8 kft.

Kiadóhivatal:
Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfize-
tési- és hirdetési díjak küldendők.
Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr.
Nyilttér petit sora 30 kr.

Polgáriskolánk államosítása.

A csongrádi áll. seg. polgáriskola tanártestülete 1893. márcz. 2-án tartott gyűlésében az elnöklő igazgató előterjesztésére azon egyhangu határozatot hozta, hogy úgy a tanártestület, valamint a nagyközönség egyetemesen, emlékiratot terjeszt elé a község érdemes képviselő-testületéhez kérve, hogy polgáriskolánk államosítása érdekében — azt elfogadva — érintkezésbe lépjen a Nagyméltóságú vallás- és közoktatásügyi miniszter ural.

A testület bőven kifejtett emlékiratát a képviselő-testület annak idején egyhangulag el is fogadta s azt a Nagyméltóságú miniszter urhoz, mint Csongrád község kérelmét felterjesztette.

Indokolható kíváncsisággal vártuk annak eredményét annál is inkább, mert a Nagyméltóságú miniszter úr egy ízben az országgyűlésen kijelenté: hogy minden iskolát államosít, amely azt óhajtja.

Síme a kezünk között lévő tanügyi lapok forrón óhajtott ügyünk teljesülésének fél sikerét hirdetik.

Az 1894. évi tanügyi költségvetésben polgári iskolák létesítésére 170,000 ft vétetett fel. Mellőzve részleteit annak hovatartását illetőleg, csupán a ráknézve fontosat kívánjuk kiemelni.

E szerint 1894. év folyamán állami polgári iskola lesz létesítendő **Hatvan, esetleg Csongrádon.**

Tehát ott — azaz: **t e r v b e n v a g y u n k.** Vétkes könnyelműség volna tőlünk, mint a helyi közügyek nyilvános harcosainak eme tény felett csupán napirendre térni.

Igen, **v é t e k é s k ö n n y e l m ű s é g** volna, mert állami iskola létesítése nálunk a **k u l t u r á n a k k e n y é r k é r d é s e.**

A rohamos haladás korszakában kultúránk fejlődését a jövőben önértékéből csupán hiu ábrándnak tekinthetjük.

Igaz, hogy közel husz éve veseli közönségünk a közművelődés adóját zugolódás nélküli készséggel. De az is igaz, hogy bár a törvényben megszabott 5% maximum helyett má már 25% a kultúra adója, e roppant összeg dacára is ez csekélység számba megy a még csak szükség szerű követelmények kielégítésé-

re is.

Avagy ki merné állítani, hogy tanügyünk szükségletei a kor és tudomány követelményeinek megfelelő volna. Hogy nélkülözhetetlen és egyetlen magasabb foku iskolánk e század **m i n t á j a** lehetne.

Roskadozó, a kor és tanügyi követelményeinek semmi körülmények között meg nem felelő épületben, primitív felszereléssel huzódik, nem — lapul meg intézetünk népiskolai palotánk árnyékában.

És nincs, még a késő jövőben sem remény arra, hogy valaha mindez erőnkől megváltozzék.

Községünk képviselőtestülete a multban megtette közönségünk jól felfogott érdekében köteleességét; bizton hisszük, hogy azt a mostani, a jelenben is megfogja tenni.

Csak kezünket kell kinyujtanunk, csak kérünk kell, s hisszük, hogy méltányos kérésünk Hatvannal szemben diadalra jut.

S e diadallal nem csak a jelen, de a jövő kedves zálogát is megalapítva látjuk.

A jelenben tanügyi terheink egy tetemes részét vennők le közönségünk vállairól, mely annélkül is sanyli a megterhelhetések sokféle nemé-

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

Az én falum asztaltársasága.

Hát hiszen nem éppen falu az! Mert van benne vagy huszezer lakó, két templom, négy tűzoltó és 6 rendőr.

S így hát város volna vagy mi!?

Hanem én szeretem falumnak hívni születésem helyét.

Olyan édesgető beczeités ez, mint mikor az aranylakodalmukat megülő házaspár úgy szólítja egymást hogy:

— **É d e s g a l a m b o e s k á m,** b i z o n y m e g v é n ű l t ű n k!

Aztán a rogygyanó lábszárak kiegyenesednek s azután az öregek úgy eljárják a csárdást, mintha nem is 70—75 év nyomná a vállukat.

Szemükben az ifjuság tüze — de-hogy! a régi édes emlékek ezer aprósága, ötven év öröme és buja csillan fel néhány pillanatra.

És hirtelen kifárad a láb, a mell is zihál. Az ifjuság is tombol. Brávó, brávó ez aztán tancz! . . .

Az öregek pedig édes óhajással rogyanak a pamlagra — pihenni!

Az öreg ur elővonja zsebkendőjét, végig simit izzadt homlokán. Mosolyog bár és annyit mond csak:

— **B i z o n y m e g v é n ű l t ű n k,** é d e s g a l a m b o e s k á m!

És azok az ősz fűrtök senkit sem ejtenek kétségbe, hogy ne úgy volna.

Hát én is úgy vagyok szülő falummal! Vénül biz az. De azért beczeitetem faluskámnak.

Hanem az én falum híres a környéken. —

Mert nincs több olyan széles e környéken, hol hat rendőrrel annyit produkálnak, mint nálunk. Nappal őrzik a vásárt, (ha nincsen kolera) éjjel tűzoltók és bakterek. —

A tanács haragszik rájuk, hogy folyton álmosak. Hogy azért könnyű lopni nálunk és nehéz a tüzet oltani.

De hát édes Istenem mikor van éjszakája annak, a kinek 24 óra a napja.

Azért is szeretem falunak hívni. Aztán nálunk minden készül. Az utcán világitás, a vöröskereszt egyesület; bálók, hangversenyek, a pártbálok legalább is husz vezérrel és 125 érdeklő megspékelve.

Hanem egyet mégis nyélbe ütött az én falum **l e g é n y h a d a.**

Mert az én falum arról is híres még, hogy talán sehol sincs annyi igazi és szabadalmazott legényember.

A mamák addig készülődtek a házi estélyekkel, a leányok addig játszottak buzdosdít, illatos, virágos kalitjukban, hogy a legényhad megsokalta; vagy úgy!?

született az én falum asztaltársasága.

Ott volt a „Központban” az alakuló gyűlés. Volt serdülő legényke a 20 éves korig, igazi 24 évig, javakoru 30-ig. Allegények 30—40 között és agglégények azon felül az emberi kor . . . végső határáig.

Aztán igazi özvegyek, kik ott hagyták az asszonyt és nős özvegyek, kiket az asszony hagyott ott.

Szalmaözvegyek, kiktől csak rövid pár napra távozott az asszony és az én falum még egy speciális faja: a **s z a l m a ö z v e g y l e g é n y e k!**

Ezek azok az ifju urak, kiknek lumpolásait megsokalta a mamás kilökte őket, aztán azóta a vendéglőbe járnak enni.

Kikről tudják, hogy otthon jó, terített asztal vár rájuk, kik azonban arra a kérdésre:

— **I t t v a c s o r á l s z ? a z t f e l e l i k !**

— **I g e n , n i n c s i t t h o n a m a m á m , t u d o m s z a l m a ö z v e g y l e g é n y l e t t e m .**

— **T u d o m , p e r s z e , h o g y t u d o m !**

Az ember mosolyog rá, úgy tesz, hogy hiszi, csak nem teszi csuffá, annyi emher előtt. —

Aztán megnyit a gyűlés. Az elnöki széket egyhangulag Makra Gyuri foglalta el. Most jött a fővárosból, urizált és — **t a n u l t ! R i t k a s á g e g y s z e r r e ! . . .**

Háta mögött „Szellő” a vadászkutyá-

nek tagadhatatlan nagyságát. Egy modern felszerelésű városunk díszére szolgáló kulturpalotát is nyerünk egyszerismint.

És ha hozzávesszük azt, hogy a tapasztalás azt igazolja, hogy a magas állam a hol a kultura művelését megkezdette, ott azt folytatja is, nem tudjuk elképzelni, hogy volna közönségünk közt valaki, ki rá ne gondolna a jövő leányiskolájára, ipartan műhelyére, gazdasági szakiskolájára, avagy vinczellér képzőre.

Ami az állami polgári iskola mellett mind lehető volna.

És így!? Kiméljük meg magunkat és ne szóljunk róla.

Hatvan ha megindította kérését, mindenestre folytatni is fogja a versenyt velünk.

És mi összetett kézzel nézzük azt?! . . .

Nincs város széles e hazában, mely ily alkalmat elszalasztana!

Példákat a közel környékből mutathatunk arra. Szentes csak nem rég kérte gymnásiuma államosítását. Szeged, mint egy ki nem elégíthető kazczer asszony, folyton vágygyal, igényekkel van eltelve.

Azért elvárjuk t. előjáróságunktól, hogy valamint a multban, úgy a jelenben sem felejtje el hivatása kötelemait; elvárjuk képviselő-testületünköt is, de legesleg inkább országgyűlési képviselőnkötől, hogy az állami iskola megnyerése céljából minden lehető megtesznek.

Hogy fáradságát nem kimélve, párt, rang, érdek és személyes indokokat mellőzve a város közönségével egyetemben rajta lesznek ki nem ejteni azt, mit ugyszólván szánkban tartunk.

Sok és nagy indokaink vannak Hatvannal szemben a győzelemre jutásra.

Mi éber figyelemmel kísérjük majd, hogy igaz, minden yá-

jnnkat mélyen érdeklő ügyekben tudunk-e egyek lenni! És — akarunk-e?

Tehát Isten segítségével és jó szándékkal — előre!

Hirdokló népszerűség.

Azt a nem éppen lelkes fogadtatást, miben Hock János országgyűlési képviselőnköt részesítette városunk polgársága, iparkodik elsimitani a „Tiszavidék“ október hó 22-én megjelent száma.

Szőrnyen restellik a Hock-párt vezérényiségei, hogy az általuk annyira felmagasztalt nagytehetségű képviselő két év leforgása alatt még csak annyit sem tett városunk érdekében, a mennyit egy közséi tiszteletbeli előjáró tesz. Még azt sem teszi meg, hogy beadta volna a képviselőházhoz azt a nagyfontosságú kérvényt, melynek beadására a közséi közgyűlés két évvel ezelőtt felkérte. Abban a kérvényben arról volt szó, hogy az árvízvédelmi költségeket ne csupán a tiszavidéki adófizető közönség viselje, hanem viselje az egész ország.

De hát ugylátszik, hogy tevékeny országgyűlési képviselőnk ezen kérvénynek semmi fontosságot nem tulajdonít. Neki az tökéletesen mindegy akárki fizeti is az árvízvédekezési költségeket. Ha egyszer kibírja népünk a 110%-os közséi pótdót, miért ne bírná ki azt a néhány rongyos 100,000 ftos árvízvédekezési költséget is, mit nyakunkba akasztanak.

Azt hiszi Hock János képviselő ur, hogy tökéletesen eleget tesz képviselői kötelességének akkor, midőn kukoricza fosztásokon gyűjtött adomákkal fűszerezett beszédével iparkodik megmaszlagolni t. polgártársainkat.

Volt is rá idő, midőn a „somogyi ember-ről, „Az önkénytelen önkénytesekről,“ és a „káposztafejek“ megadóztatásáról elmondott adomáival valóságos gyűjtő hatást ért el a t. képviselő ur, de ugylátszik, ma már nem lehet adomával agyonütni a mit sem tevést. Ma már nem adomákra, nem példabeszédekre van szüksége a 110%-os

közséi pótdóval megterhelt népnek, hanem olyan tettek, melyek vállaikat nyomó terheken könnyebbitenének.

Elősmerjük mi azt, hogy a t. képviselő ur kitünő szónok. Azt is tapasztaltuk, hogy a demagógia kaszakövével kiélesített szónoklatai annyira elbódították népünket, hogy talán még vért is ontottak volna szeretett jelöltjükért.

A t. ellenzék vezérférfiai sehogysem akarják bevallani, hogy Hock János képviselő ur fogadtatása nagyon rosszul sikerült. Szégyenlik beismerni azt, hogy népünk meguntta azokat a hiu ígéreket, beleunt a fényes szónoklatokba; azok helyett az ígéreteknek a beváltását követeli. Azt látja, hogy a terhek nem csak megmaradtak, hanem még szaporodtak is.

A borfogyasztási illetékekkel vérig van bosszantva a bortermelő közönség; sőt ezáltal vagyoniilag is meg van károsítva. Hajmeresztő zaklatásoknak van kitéve az a termelő, kinek az Isten 5 hektoliter bornál többet nem adott.

A vérig bosszantott és halálra zaklatott közönségünk hasztalan fordul közséi előjáróságához, azok mit sem mernek tenni. Országgyűlési képviselőnk pedig az ilyen csekély dolgokkal nem foglalkozik, mert a magasabb országos politika üzését a polgári házasság eleni agitálást sokkal előbbreválnak tartja, a borfogyasztási illetéknél.

Pedig elhihetik, de meg is vannak győződve maguk a vezérek is, hogy a népet orránál fogva vezetni csak rövid ideig lehet. Elérkezett az ideje, hogy sáfarkodásairól beszámoljanak. De ugylátszik, hogy a számadással adósok maradnak.

„Másról beszél Bodóné, mikor a bor árát kéri.“ A „Tiszavidék“ mult vasárnapi számának vezérezikk írója is más nótát fuj akkor, midőn a Hock János ur beszámolóját méltatja.

Azt mondja, hogy ezeknek az állapotoknak dr. Szivák Imre meg a régi előjáróság az oka. Hát bizony legegyszerűbb dolog is az, ha a saját hibájukat és hanyagságukat, meg tehetetlenségüket dr. Szivákra és a szabadelvűpárt vezérférfiaira kenik. De azért ne ringassák magukat abban az ábrándban, hogy akad Csongrádon oly pupák

ja, kezében lovagló ostor s a szájában „makra pipa“, oldalt a pinczér áll mellette, lesi, mikor kell gyufát meggyújtani, ha ki alszik a pipa. Nem csuda. — ő ad legtöbb borra való t a Jóska gyereknek.

Azért pipál, mert haza jött gazdálkodni, hát a külső kedvéért, helyette a gazda kel fel ugyan hajnalban, hanem azért mindig ő a fáradt, de a világ azt beszéli, hogy itthon is urizál és mellékfoglalkozása a katonaság — a tartalékban.

Ha nem volna pipa a szájában, azt hinné az ember, hogy angol, hanem így magyar jellege van; vagy kisasszonynak néznék, hanem ahhoz nagyon — barna.

Rövid megokolással nyílt meg az asztaltársaság alakuló gyűlése.

— Tisztelt uraim! — szólt az elnök — falunkban minden készül, csak egy halad rohamlépésben, a legények, nős, nőtlen, szalmaözvegyek és szalmaözvegy legények száma. Szomorú jelensége az időknék, de való. És mindennek okát abban vélem, hogy asszonyaink és leányaink el vannak bízakodva; nincs egy hely, hol a megkeserített férfi szív otthont találna, mely megtörné a nők zsarnokságát, féltve a . . . férjeket az otthontól; és a legényeket az agglegény-ségtől.

— Tisztelt uraim! Más városok versenyt keltve, alapítják meg e nemü intézményeiket. A jótékonyaság, művészet, irodalom felvirítására és a női szívek megfélemlítésére.

litésére.

— Indítványozom tehát annak létesítését. Kérem az urakat ahhoz hozzá szólni.

Ekkor felállt Toll Muki. Városunk lapja szerkesztőségének „derék tagja“ — amint magát ő nevezi. Hitelezői azonban „drágának“ mondják; minthogy sok a költsége — lassan fizet!

— Uraim! Kész indítvánnyal állhatok elő.

Előttem szólott tisztelt elnökünk véleményéhez szívesen hozzájárulok. Továbbá felolvassom alapszabályaink legfontosabb pontját a 7-ik § a. és b. pontját, mely eként szól:

7. § a. pont. Az asztaltársaság neve „Kagal.“ A vigság, a humor, társasága és a nőtlenység, vagy özvegyesség fogadalma.

7. § b. pont. (Társalgás, poháreségés hallik, Toll Muki megbotránkozva) Kérem figyelmüket, nagyon fontos! Tehát:

b. pont. Felvételi eszközök a kor és miután Noe szőlőstől maradt a borkában — a bor!

(Helyes! helyes! . . . hangzik jobbról balról, különösen a nősözvegyek oldalán. Majd meglátjuk — mormogják — megpuhul-e az asszony?)

Harminez évig a felvétel díja 2 üveg, azontul négy.

— A többi pontot talán mellőzhetjük a tisztikar megválasztása nélkül.

Helyes, helyes mindenfelől.

— Annál inkább — szól Toll Muki, mert kedves Hajas Samu bátyánk, Önagysága — disztag — mára jelenté az első bankettet.

— Ajánlom Valuta Kázmér urat pénztárosnak, mint szakembert. Borsovai Dénes ügyvéd urat titkárnak és Nádas Jóska bátyánkat gazdának. (ugy sem tudott gazdálkodni soha, itt meg nem kell ugy se.)

— A tagok lehetnek rendes, vidéki. kül, társalgó és disztagok. (Helyes.)

— Most pedig Jóska! . . . terits!

Uraim ülünk le. Tessék Samu bátyám ide a főhelyre.

A cigány ráhuzta, a nóta folyt és a bor is. Az első estély reggelig tartott.

Samu bácsi, a ki ösnemesi dugszadag család egyetlen ivadéka, félre csapta asztrakán sapkáját, mit egyik őse hozott Moszkvából, mikor a czár koronázásán volt.

Különbén cynikus ember volt. A cigánynak szórta a pénzt, ha jó kedve lett.

Csapásra járt, csapásra tett mindent; épp azon uton, mint az agglegények szokták. Mikor kérdezték, miért nem nősült meg?

— Mert a leány — szeretőnek való!

S másnap hátborzongva ment hire, hogy Samu bácsi a csigánynak adta legkedvesebb portékáját, a — moszkvai asztrakán sapkát!

Mi lesz ebből mondogatták?!

polgár, a ki azt elhiszi. Tudja azt mindenki, hogy dr Szivák Imre többet tett a város érdekében egy hónap alatt, mint Hock János 2 hónap leforgása alatt. Azt is tudja mindenki, hogy a volt előljáróság nem tett kivételt a községi adó kirovásánál. Egyenlő arányban járult ahhoz úgy a földbirtokos, mint a szegény osztály. Most azonban nem úgy van, mert még a vagyonosabb osztály 70%-ot fizet, addig a szegényebb néposztály 110%-al járul a község terheihöz.

A helybeli ellenzék vezéreinek népszerűsége úgy áll, mint a tüdővésztes beteg. Remél, biztatgatja önmagát, szedi az orvoságot, de azért napról-napra sorvad, míg végre szép csendesen jobb létre szenderül.

A helybeli ellenzék vezérei is kapaszkodnak fűhöz-fához, felhasználnak minden meg nem engedhető eszközt népszerűségük fentartására, de azért az napról-napra hanyatlók, haldoklik, míg végre porrá, semmivé lesz. Akkor azután előállhat Hegyi Antal ur, az ellenzék vezére és feje, valamint győzelmük alkalmával elénekelte a „Tedeum laudamust“, népszerűségük dicstelen sirja fölött is elénekelheti a requiescat in pace-t. Amen!

UJDONSÁGOK.

— Október 29.

— **Halalozás.** id. Farsang István volt városi nyilvántartó és pénztárnok, hosszas szenvedés után a m. héten elhunyt. Az elhunyt életében egyike volt a helybeli „szabadelvűpárt“ tántoríthatatlan híveinek, — aki a legutóbbi képviselőválasztás alkalmával, habár jártányi ereje alig volt, mégis felvászorgott beadni szavazatát a szabadelvűpárt jelöltére. Dr. Szivák Imrere. Elvűsége jó példaként állhatna egy némely renegát előtt. Béke poraira!

— **Uj polgári iskolák Csongrádon.** A közoktatásügyi miniszter f. hó 25-én, értesítette Csongrádmegye tanfelügyelőjét, hogy hajlandó a csongrádi polgári fiúiskolát államosítani és 6 osztályúvá fejleszteni s egyidejűleg ugyancsak Csongrádon egy állami polgári leányiskolát államköltségen létesíteni. A tanfelügyelő a miniszter ezen rendelkezését nyomban tudomására hozta községünk előljáróságának és iskolaszékének s egyidejűleg felhívta a nevezett hatóságokat,

hogy az ügyet terjesszék elő és a tárgyalásokra őt mielőbb hívják meg. Tergina Gyula dr. tanfelügyelő a helybeli polg. fiúiskola államosítása és az állami polg. leányiskola felállítására érdekében még a nyáron tartott tárgyalásokat a helybeli iskolaszékkel s a maga részéről minden lehetőséget, hogy az alföldi nagy és tősgyökeres magyar városában nélkülözhetetlen két kultúrintézményt mielőbb megnyithassa.

— **Sajtóperelő előljáróság.** Mint lapunk olvasói előtt tudva van, községünk képviselőtestülete, az előljáróság indítványára elhatározta, hogy lapunk szerkesztősége ellen azért, mert a 110%-os községi pótdadó aránytalan kirovása ellen felmerült szövegű lapunk indít. A sajtóper megindítása a közigazgatási bizottságot határozta megkeresni. A képviselő-testület határozatát f. hó 25-én tárgyalta a vármegyei közigazgatási bizottság, hol az emeltetett egyhangulag határozta, hogy amennyiben a közigazgatási bizottság nem hivatalos sajtóperesek közvetítő intézete, hát ha sajtóperelni akar községünk érdemes képviselőtestülete, forduljon a kir. ügyészséghez. Ugy látszik tehát, hogy amennyiben községünk előljárósága alaposan blamirozta magát, módjában lesz a községi képviselő-testületnek az ügyet ismét tárgyalás alá venni. De lapunk szerkesztőségének meg már is módjában áll az összes előljáróság ellen fegyelmi vizsgálatot kérni, mert a községi képviselő-testület határozatát annak idejében törvényes határidőn belől lapunk felelős szerkesztője megfellebbezte. Azonban községünk törvénytudó feje be sem várta míg a határozat jogérvényre emelkedik, hanem sietett azt azon melegében végrehajtani. Így került azután a községi képviselőtestület határozata törvény nyílt kijátszásával a közigazgatási bizottság elé. Daczára annak, hogy a közigazgatási bizottság visszadobta a kérvényt, mindazonáltal lapunk felelős szerkesztője az összes előljáróságot fel fogja jelenteni és egyuttal fegyelmi vizsgálat megindítását fogja ellenük kérni csak azért is, hogy a t. előljáróság, ha bár az ellenzék zászlóját lobogtatja, tanulja meg a törvényt tisztelni.

— **Hatalmaskodó kontrabontok.** A m. hét folyamán Sarusi Mátyás polgár-

társunk szőlejében szüretelt, midőn két kontrabont és egy pénzügyőr tették nála tiszteletüket oly czélből, hogy a szüretet ellenőrizhessék. Azonban, hogy a homokot jobb kedvvel lábolhassák valószínűleg a karczos kancsó fenekére nagyon mélyen bepillantottak úgy annyira, hogy mikor Sarusi Mátyás polgártársunknál vizitáltak, már akkor a szó-szoros értelmében el voltak ázva. A gazda kint volt a szedők közt ellenőrizni a munkát. Az épület előtt a szőlőcsész állt fokosára támaszkodva midőn az egyik boragár rá ripakodott ily szavakkal: Hlvn a breza? Vagyis azt akarta mondani, hol van a szüretelő bárcza. A csész arra a t felelte, hogy ő ugyan kiszógált katona, de mivel muszkaországban nem járt hát muszkául sem tud. De már ez több volt a soknál. Hogy is mer egy szőlő csész ily vakmerően ellen szegülni a hivatalos hatalomnak! Nyomban az egyik kontrabont és a pénzügyőr ütlegelni kezdték a szőlőcsészt. A ki aztán rögtön nyullá változott. De hamar a csész nyullá változott, a pénzügyőrünk sem volt rest, átváltozott agárrá. Az agár azonban nem szokott karczost inni és az történt meg rajta, a mi az agáron nem szokott megtörténni, hogy vagy háromszor alaposan hasra vágódott. A nagy lármára végre megjelent a gazda is, ki a muszkanyelvet szintén nem értette meg. Ennek következtében a kontrabont forgópisztolyt fogott rá; vitéz pénzügyőrünk pedig a puskágygyal ütlegelni kezdte. Végre a gazda megunt az ütlegeket és beugrott a kunyhóba, az ajtót magára csukta. Midőn a pénzügyőr és a kontrabont közös erővel sem bírták rá törni az ajtót, nagy káromkodva elvonultak. Hogy azonban pénzügyőrünk katonai bátorságát bebizonyítsa utközben egy polgártársunk megkötözött kutyáját hősiesen keresztül döfte hegyes pangánétjával. Mivel most már a vitéz vért is ontott, társával együtt meglegedve hagyták el a szőlő hegyet. Sarusi Mátyás polgártársunk azonban nem késett feljelenteni az illetékes hatóságnál a hetvenkedő vitézeket.

— **Vérengző kapás.** A f. hó 23-án délután ifj Cs. Forgó József aki éppen szüretelt, össze szállalkozott kapásával azon, hogy a szedők kívül háljanak-e szabad ég alatt, vagy bent az épületben. ifj Forgó József azt mondta, hogy amennyiben az éjjelek hűvösek a szedőket nem lehet kint hagyni a szabad ég alatt. Mire kapása kijelentette, hogy ő az Istennek sem tűri meg szobájában a szedőket. Mivel utóvégre is ifj Forgó József a szőlő tulajdonos, rossz né-

Busult is utánna két álló hétig.

A cigány elnevezte a b a n d a s a p k á j a n a k. Hanem olyan rossz volt, hogy el is d o b t a még az nap.

Hanem aztán kétségbe is esett, mikor Samu bácsi egy este erősen követelte.

— Hát cigány — mondja az öreg — hol a sapkám?

— Kérem alázattal Nagysás uram — nagyon megbecsülöm a fisonyérba, a legszebb helyen.

— No hát hozd elő, adok 200 frtot, különben lelőlek.

Szerencséjére a dadának, hogy ott esücsült az akkor is az árok partonj mert bizony meg is teszi.

Aztán gyors egymásutánban jött a sok bankett.

Egy nap újra hire ment, hogy most bucsu-estély lesz ám. Egy vidéki tagnak a tiszteletére.

A kik bejöttek a rendes feketére, a vagy fröcsre, hát illő tisztelettel más asztalhoz ültek.

A „Kagal asztal“ fel volt virágozva, három áru gyertyatartóban égott a gyertya. Fehér, vörös borok, pezsgő hűtve. — Maeska, varju, zsemlye és rózska volt csilnáva a szalvétákból.

Összesugtak-bugtak, talán a főispán, vagy a kormánybiztos . . . vagy maga az államtitkár. . . .

Végre egy öreg ur nem állta meg a szót, oda szólította magát az elnököt.

— Ugyan édes öcsém uram — egy szóra! . . .

Makra Gyuri aztán elmondta nevetve a történéndőket.

Pompás! pompás! Hát ha megharagszik . . . no de mégis . . . csóvál fejet a másik. Ugyan miért? mondja a harmadik és így tovább tárgyalják a dolgot.

Egyszerre kiünt megszólal a „Rákócy-induló.“ Az ajtó kitarul, hangos „éljen“ veri fel a csendet.

A megtisztelt mosolyog, a pincérek vetkőztetik, a társaság gratulál. Aztán helyet foglalnak. Toll Muki bele kezd a diktációba, hanem a nevetés torkán fojtja a szót. A pincérek elsietik a dolgot, két fődött tál kerül az asztalra.

Toll Muki ünnepélyesen megfogja a szalvétá szélét. Hanem erre kitör az el nem fojtható kacaj, — ő maga is csak annyit szól:

— Parancsolj e lukulusi lakomából! Képes Miska szobrász barátunk jó képet vág a jó tréfához. A másik pillanatban aztán oda szól a pincérnek.

— Vajat és sőt hozzon. Igazán kitünő meglepetés, három éve nem ettem . . . , s ü i t k r u m p l i t!

Mert az volt a bucsu lakoma. Hanem azóta ő sem kíván a „K a g a l o k t ó l“

bucsu lakomát. De ezen még a férjes nők is jót nevettek.

A nemes társaság azonban rövidesen észrevette, hogy fogy tagjai száma.

Különösen a különböző rendű és rangú z v e g y urak maradoztak el napról-napra jobban.

Végre csak három igazi legény és östagn maradt az asztalnál.

Elrestelték. Mi az kérdezték egymástól.

— Leföztek az asszonyok, hát az édes czimborám.

Aztán végig csap az asztalon a lovagló osterral Makra Gyurka; bele bámul a levegőbe, nagyot fú a szerzőg dohányu pipából. Tele tölt egy poharat karczossal s aztán szól nagy búsan.

— Tudjátok mit czimborák! Gyerünk vizitálni a . . . l e á n y o s h á z a k h o z. Közel jár a farsang, a borbélyom meg azt mondja, hogy maholnap nem lesz mit nyírni a fejemen.

— Jó lesz biz a, jó lesz! szól a többi kettő.

— Acsi cigány! . . . G y e r ü n k h a z a! . . .

. . . A falumnak pedig újra nincsen . . . asztaltársasága.

Frank Zoltán.

ven vette a kapás henczegését, ki valószínűleg valami módon elkezdett karcosbol fel is öntött a garatra ugy annyira, hogy gadjával valami goromba módon kezdett diskurálni. Ifj. Forgó József a kapás ur arczatlanságára fel dühösödve, azt arczul ütötte. Erre a kapásné asszonyosság be rohant az épületbe, honnan egy kapával tért vissza és azt férjének markába nyomta e szavakkal: „Ezt a gyalázatot is eltűri kend! Ússe kend le!” A felbujtásra azután a kapás ugy ütötte fejbe kapájával ifj. Forgó Józsefet, hogy ez menten összerogyott. Ezt látta a kapás 16 éves fia egy csöbörhordó ruddal ott termett és az ájultan fekvő ifj. Forgó Józsefet ütni kezdte. Agyon is verték volna, ha ifj. Forgó Józsefné lélekjelenlétét elvesztette volna; de a bátor fiatal asszonyosság be rohant az épületbe és férje kétesövű vadászfegyverével tért vissza. Ha bár a fegyver nem volt megtöltve, a feldühödt népség a fegyver láttára rögtön megugrott. Még az éjjel értesítették Turcsányi Lajos rendőrbiztost, ki a helyszínén termett és a kapást a ki már akkor elinált, nyomozni kezdte. Éjfél után meg is találta a községi szénáskert melletti árokban. A kapás azt vallotta, hogy éppen utban volt a város felé azért, hogy magat feljelentse. Ifj. Forgó József fejét még az éjjel dr. Dékány Béla gyakorló orvos összevarta és mint örömmel értesültük, habár sérülése súlyos is, de minden veszélyen kívül áll. A vérengző cselédet, átkísérték a helybeli kir. jbiróság tömlőczébe.

— Gyárszemle. Abonyi miniszteri tanácsos néhány iparhatósági tag kíséretében a napokban meglátogatta a Gróf Esterházy Géza féle cognac-gyár részvénytársaság gyári helyiségét Budapesten, a gyári igazgató kalauzolására mellett Érdekel szemléltette a díszes társaság sorra a borpinczéket a nagydesztilláló apparátusokat melyek naponta 4800 liter bort párolnak le, az önműködő palacktöltőket, melyek ezrével töltik meg a palackokat az á. úba bocsátandó cognac-ból, és a a cognac-pinczéket, hol kettős sorban állnak a különböző évekből való cognac-ot tartalmazó nagy hordók néhány száz számra. Nagy meglepéssel nyilatkozott Abonyi tanácsos a magyar cognac-ipar eddigi fejlődéséről melynek fejlődésére a társaság egy-egy pohárka * * * * cognac-ot ültetett és köszönetet mondván az igazgató szives magyarázataiért, legjobb hangulatban távozott.

I R O D A L O M.

Hősök. A világhírű angol írónak Kingsley Károlynak „A hősök“ című görög regéit második kiadásban adta ki az Athenaeum. Angolból fordította: Pulszky Ágost egyetemi tanár. Hogy minő ragyogó stílusú munka ez, mi sem bizonyíthatja annyira, mint az, hogy Pulszky, a ki a művet remekül fordította magyarra, előszavában azért kér elnézést az olvasóktól, mert nem volt képes a ragyogó irányú bájaikat tökéletesen visszaadni. Művelt emberek már régóta tisztában vannak azzal, hogy a klasszikai kor kincs-tárát nem lehet eléggé megbecsülni és felhasználni. A görög ókor hőseségének egész tárháza van e gyönyörű mesékben lerakva. Nemesak a szívet ragadja meg, de az elmét is élesíti. Nincs olyan értelmes gyermek, a mely e meséket teljesen meg nem értene és még is nem létezik a gyermeki intelligenciának oly hatványa,

amelyet e könyv alapos áttanulmányozása fokozni ne tudna. Nemesak a nagy angol író, de a tudós fordító is valószínűleg lelkesedéssel végezte a munkáját és az elragadtatás hódolatával a hellén-korszak csodaszép regéinek. Ami a kiállítást illeti, az becsületére válik a kiadóhivatalnak. A könyvben levő hat kétnyomatu kép élénk illusztrációja a megragadó tartalomnak. Ára 2 frt 50 kr. Szébb — és tegyük „ozzá — okosabb ajándékkal alig lehet gyermekeknek kedveskedni, mint ha e görög regéket megszerezjük neki.

N y i l t t é r .*)

Van szerencsém az igen tisztelt közönség becses tudomására adni, hogy lakásomat Budapestről Csongrádra téve át,

ORVOSI GYAKORLATOMAT

az orvosi tudományok minden ágából megkezdettem.

Med. Univ.

DR. GESMAI JÓZSEF,
egyetemes orvostudor.

Rendel: reggel 7—8. — D. u. 2—4.

Lakik: Főtéren a Futó-féle házban.

*) E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Vasuti menetrend.

Csongrádról indul	d. e.	—	—	9.22
Gátérre érkezik	—	—	—	9.57
Félegyházára	—	—	—	10.21
Szegedre ind. (sz. v.)	—	—	—	12.19
Szegedre érkezik	—	—	—	1.47
Budapestre ind. (gy. v.)	—	—	—	11.06
Budapestre érkezik	d. u.	—	—	1.25
Csongrádról ind.	d. u.	—	—	3.00
Gátérre érkezik	—	—	—	3.37
Félegyházára	—	—	—	4.01
Szegedre ind. (sz. v.)	—	—	—	4.44
Szegedre érkezik	—	—	—	5.45
Szegedre ind. (sz. v.)	—	—	—	8.02
Szegedre érkezik	—	—	—	9.35
Budapestre ind. (sz. v.)	—	—	—	4.55
Budapestre érkezik	—	—	—	8.50
Budapestről ind. (sz. v.) d. e.	—	—	—	8.30
Félegyházára érkezik	—	—	—	12.11
Csongrádra ind.	d. u.	—	—	12.25
Gátérre érkezik	—	—	—	12.53
Csongrádra	—	—	—	1.25
Szegedről ind. (gy. v.)	—	—	—	10.01
Félegyházára érkezik	—	—	—	11.04
Csongrádra ind.	—	—	—	12.25
Csongrádra érkezik	—	—	—	1.25
Budapestről ind. (gy. v.) ind.	—	—	—	2.20
Félegyházára érkezik	—	—	—	4.43
Csongrádra ind.	—	—	—	5.10
Gátérre érkezik	—	—	—	5.38
Csongrádra	—	—	—	6.10
Szegedről ind. (sz. v.)	—	—	—	3.05
Félegyházára érkezik	—	—	—	4.39
Csongrádra ind.	—	—	—	5.10
Gátérre érkezik	—	—	—	5.38
Csongrádra érkezik	—	—	—	6.10

Csongrád, 1893. Nyomatott Schwarcz Sándor könyvnyomdájában.

Felelős szerkesztő: ÉDER JÁNOS.

Kiadó lapfajtájdonos: SCHWARCZ SÁNDOR.

Hirdetések.

Essenciákat

rum, cognac, mindennemű szeszes italok, asztali likőrök és különleges-ségek azonnali elhibázhatatlan elkészítésére a legkittünőbb minőségben szállítok.

Azonfelül ajánlok 80 fokú vegyileg tiszta ecetesessenczít kellemes ízű boreczet és közönséges ecetek gyártásához. Leírások és használati utasítások ingyen mellékeltek. 5—50

Kiváló eredményért kezeskedek.

Árlistát bérmentve küldök.

Pollák Károly Fülöp
Essenciák különlegességi gyára
P R A G.

Megbízható ügynökök kerestetnek.

Minden köhögés

ugymint hurutos lélekzési akadályok, hökhurut, mellbetegség, szűk mellűség, tüdőbajok, rekedtség, torokfajdalmak leggyorsabban gyógyítható a már évek óta a legkittünőbb orvosok által készített és ajánlva Mittel: **Szt. Georgs thea** által. 1 csomag ára 50 kr. a hozzá tartozó **Szt. Georgs hurutpor** 1 doboz ára 50 kr. pontos használati utasítással.

A hatása a fönt ajánlt gyógyszernek néhány nap alatt észlelhető. 2 csomagnál kevesebb nem küldetük el. Posta csomagoknál 20 krt. számítunk csomagolás és szállító levél fejében.

A rendelések kizárólag a **Szt. Georges gyógyszerárnyozó intézendők. Bécs V/2. Vimmergeasse 33. szám.** Az összeg előleges beküldése kívántatódik.